

‘In Frankrijk vind ik rust’

Toen het huis van haar dromen in Zuid-Frankrijk opeens beschikbaar was, bedacht actrice **Loes Haverkort** zich geen moment. Met haar hele gezin verkaste ze naar *la douce France*: “We houden van avontuur.”

Tekst **TANJA SPAANDER** Fotografie **FERIET TUNC**

Loes Haverkort (41) is net aangekomen in haar hotel in Amsterdam als we haar spreken. Hotel inderdaad, want ze woont niet meer in Nederland: ruim een halfjaar geleden verkaste ze naar westelijk Zuid-Frankrijk, in de buurt van Toulouse. Mét man Floris, zoon Johannes (11) en dochter Marie (9).

Hoe kwam je daar terecht?

“Mijn oom woont daar in de buurt, dus we kwamen er al vaak. Door corona bleven we er vorig jaar langere tijd. Het huis was er een waarvan mijn oom altijd al zei: ‘Als dát ooit te koop komt...’ Omdat we ons daar zo fijn voelden, waren we stiekem al een beetje aan het rondkijken, zo van: wat zouden we hier kunnen kopen als we hier ooit zouden willen wonen? Ik vroeg aan een makelaar of hij iets wist over het huis bij mijn oom in de vallei. ‘Nou,’ zei hij vervolgens, ‘de eigenaar is een man van 94 die net overleden is en zijn dochter gaat het komende maand verkopen.’ Dat voelde als een enorme kans die zomaar op ons pad kwam.”

Was in Frankrijk wonen altijd al een wens?

“Nee, eigenlijk niet. Het is wél zo dat we van avontuur en uitdagingen houden en in mogelijkheden denken. Liever iets proberen dan spijt krijgen van wat je niet hebt gedaan, dat idee. Mijn man riep vanaf moment één al: ‘We gaan!’ Zijn werk kan hij overal doen;

hij is muzikant en coach, waarvoor hij veel online werkt en reist. Dus hij stond nog eerder dan ik te trappelen.”

Waren je kinderen ook meteen enthousiast?

“Onze kinderen hebben dat avontuurlijke gen van ons meegekregen. Ook zij hadden er meteen zin in. Mijn zoon ging er bijvoorbeeld op de eerste schooldag al helemaal voor. Op het schoolplein stortte hij zich tussen de kinderen daar, terwijl hij nog geen woord Frans sprak. Nu wel, vloeiend! Ik moet vaak aan hem vragen:

‘Wat zei die meneer?’ of ‘Wat moet ik nu precies doen voor je juf?’ Hij is mijn vertaler. Ik had wel Frans op de middelbare school, maar ik sprak de taal niet bijzonder goed. Nog steeds niet, ik zit op Franse les, maar het gaat wel snel. De mensen in het dorp zijn erg behulpzaam en corrigeren me als ik iets verkeerd zeg. Ze zijn echt het tegenovergestelde van het stereotiepe beeld van de stugge Fransman; zodra je maar een poging doet om Frans te spreken, zijn ze zo lief. Onze buurman is een boer van 84, die komt weleens een kopje koffie drinken en praat dan langzaam voor mij.”

Wat brengt jou het leven daar?

“Rust. Voor mij is dit de perfecte combinatie: ik werk in Nederland en laad me dan op aan het ‘stadse’ leven. Daar ben ik volledig gefocust op mijn werk. Als ik naar Frankrijk ga, heb ik alle aandacht voor mijn gezin. Zo’n 99% van de tijd loop ik zonder make-up rond >

in mijn joggingpak. We leven daar in een lagere versnelling. Met uitzicht op de zonnebloemen en meloenen die onze buurman verbouwt, prachtig.”

Merk je iets van cultuurverschillen?

“Het is echt een zuidelijker land en alles gaat wat langzamer. Sowieso, we hebben nu een hittegolf, het is 36 graden, dus je spreekt daar tussen de middag niets af. Ik vind het mooi dat tradities er nog meer in stand worden gehouden. In het dorp worden gewoontes en evenementen die al vele jaren oud zijn serieus genomen. Daar doen mijn kinderen via hun schoolje ook aan mee: ze worden meegenomen in het verhaal, doen mee met verkleeden, dat soort dingen.”

Mis je iets aan Nederland?

“Dat hoeft niet. Ik ben er gewoon nog, gemiddeld eens per twee weken, want ik ben flink aan het werk. Dus ik heb *the best of both worlds* en daar ben ik enorm dankbaar voor. Ook de kinderen zitten lekker in hun vel in Frankrijk. Het leuke is dat veel van onze vrienden op bezoek komen. Met hun kinderen, dat zijn dan weer de beste vrienden van de mijne. Hetzelfde geldt voor neefjes en nichtjes: die zien ze eigenlijk elke vakantie, want iedereen vindt het leuk om bij ons langs te komen. Gelukkig hebben we genoeg ruimte om iedereen onderdak te bieden. Ze zien hun vriendjes uit Nederland nog vaak en ondertussen maken ze nieuwe. De kinderen zijn een van de voornaamste redenen dat we de stap hebben genomen.”

Hoe bedoel je dat?

“Nou, andere mensen vragen weleens: ‘Wat doe je de kinderen áán?’ Maar we zagen juist wat we ze bieden: een grotere wereld, meer perspectief, verschillende culturen en talen. Ze hebben hier ook Engelse vriendjes op school. Het is een typisch Frans dorp met een klein schoolje. Maar op de een of andere manier komen daar veel buitenlandse mensen terecht. Een lingerieontwerpster uit Londen, een echtpaar uit Miami, een kunstenaar die haar beelden wereldwijd verkoopt... het is een grappige mengelmoes. Eigenlijk kwamen we puur voor de rust en opeens hebben we daar ook een enorm sociaal leven dat we soms bewust moeten afremmen. Maar er heerst

MEER LOES

Naam: Loes Haverkort **Geboren:** 19 januari 1981 **Relatie:** Ja, getrouwd met Floris Verbeij. Samen hebben ze zoon Johannes (11) en dochter Marie (9). **Kennen we van:** series als *Celblok H*, *DNA*, *Bernhard*, *schavuit van Oranje* en *Julia's Tango*, films als *Singel 39*, *Redbad*, *Ja, ik wil* en *Rendez-Vous* en de musical *Soldaat van Oranje*. Ze deed mee aan *Wie is de Mol?*. Zingen deed ze in *It Takes 2*, dat ze won, en doet ze met haar band LOES. Binnenkort komt haar eerste album uit. **Houdt van:** “Muziek maken, mijn gezin en pistachenoten.”

Hekel aan: “Onrechtvaardigheid en blaren op mijn voeten.”

Ontspant door: “Sporten en de zonsondergang kijken vanaf ons terras met een wijntje en een kaasje.”

een inspirerende internationale sfeer die inspirerend werkt. Mensen die net als wij denken: er is meer dan mijn dorp of land, we gaan op avontuur!”

Had je dat avontuurlijke als kind al?

“Ik was als kind net zoals nu, denk ik: open, met veel zin in het leven, nieuwsgierig en creatief. Mijn ouders, beiden muzikant, stimuleerden dat. Ik groeide lekker veilig op in een dorp in Twente. Er was veel muziek in huis, mijn oudere zus en ik hebben altijd instrumenten gespeeld en gezongen. Ik vind het leuk dat wij dat nu ook weer aan onze kinderen kunnen doorgeven.”

Klopt het dat je door je opa het podium op ging?

“Haha, ja! Mijn opa was in Twente een bekende acteur in de jaarlijkse Wierdense revue. Aan het einde mochten mijn zus en ik hem altijd bloemen geven op het podium. Dan was er nog een slotlied en mochten wij meezingen. Dat was dus mijn eerste podiumervaring, enorm indrukwekkend, want ze speelden altijd voor volle zalen. Stond er zeshonderd man te klappen. Wauw, dit is fantastisch, dacht ik. Dat vind ik nog steeds het mooie van muziek of theater maken: je ziet dat mensen enorm genieten van wat je doet en dat het verbindt.”

Jij was net aangenomen op de toneelschool toen je vader overleed. Hoe heeft dat je gevormd?

“Het was fijn dat ik hem dat nog kon vertellen. Toen ik onlangs mijn eerste EP uitbracht, ging die ook over wat het afscheid van hem voor impact op me heeft gehad. Dat had ik nodig om het een plek te kunnen geven. Na twintig jaar pas, bizar hè? En nog steeds evolueert het, dat vind ik sowieso van rouw. Soms voelt het nog steeds als gisteren en tegelijkertijd ben ik twintig jaar verder, getrouwd, heb twee kinderen en woon in Frankrijk. Toen ik besloot mijn eigen muziek te gaan schrijven, dacht ik: dit is wat ik het eerst moet en wil doen. Dat schreeuwde vanuit mijn binnenste: alles wat nog niet verwerkt is, moet eruit. Daarna was ik pas klaar om andere muziek te gaan maken en samenwerkingen aan te gaan.”

Ik spring in het diepe, juist als ik bang ben. Zoals met onze verhuizing naar Frankrijk

Wat was die impact dan, waar je het net over had?

“Je raakt het vertrouwen kwijt in het leven, want er is opeens iets weg. Ik ging vragen stellen: kan ik het wel alleen? Zijn we allemaal niet gewoon alleen op de wereld? Mijn vader zei altijd: ‘Het komt altijd goed, ook als het niet goedkomt.’ Die zin is verankerd in mijn bestaan. Tegelijk maakte zijn dood me bang om mensen te verliezen, dat voelde ik ook toen ik kinderen kreeg. Maar angst, die ik ook wel voelde bij onze verhuizing naar Frankrijk, is voor mij iets waar ik iets mee moet. Het aangaan, zeggen: ‘*Fuck it*, ik spring in het diepe ook al ben ik bang.’ Júst als ik bang ben, moet ik het doen. En als het dan lukt, voelt het duizend keer zo goed. Ik ben vooral dankbaar dat ik mijn vader de eerste twintig jaar in mijn leven had en voor wat hij me heeft geleerd. Hij blijft mijn grote held. Dat is ook een voordeel: hij wordt nooit oud, ik zal hem niet zien aftakelen. Hij is voor altijd die grote, sterke man.”

Over mannen gesproken: wat maakt Floris en jou een goede match?

“De muziek bracht ons bij elkaar: ik deed auditie voor een voorstelling, hij was daar de pianist en begeleider. Eerst zijn we goede vrienden geworden, langzaam groeide dat uit tot een relatie en binnenkort zijn we tien jaar getrouwd. Ik weet niet of ik iemand anders vind die zo gek is als ik – of misschien nog wel gekker, haha! Kijk naar de keuze om naar Frankrijk te gaan: iedereen kan ons voor gek verklaren, maar wij doen het. Ik vind het tof hoe wij elkaar stimuleren om onszelf te zijn en te gaan voor wat ieder van ons gelukkig maakt.”

Wat voor moeder ben je voor jullie kinderen?

“Dat zou je hen moeten vragen, maar ik vind het belangrijk dat ze volledig zichzelf mogen zijn. Ik ben absoluut niet streng – helaas; soms zou ik dat wel iets meer mogen zijn. Maar ik wil ze vooral de ruimte geven om te ontdekken. Wel binnen goede kaders, waardoor ze zich veilig genoeg voelen om zich te ontplooien. Natuurlijk hebben we wel regels: je poetst je tanden na het eten, gaat rond een bepaalde tijd naar bed, dat soort dingen. En natuurlijk ook over hoe je andere mensen benadert en behandelt. Maar dat is het mooie in Frankrijk, daar heb je nog meer die beleefdheidsvormen van ‘Madame’ en ‘u’ zeggen, en ‘dankjewel’ zeggen als je iets krijgt. Dat past ons wel.”

Hoe zie je de toekomst? Heb je nog specifieke dingen die je wil doen?

“Ik vind het ‘t leukst om combinaties te maken, zoals ik nu al doe. Kijken wat er op mijn pad komt qua films en series, maar tegelijk doen wat ik zelf wil, zoals mijn muziek maken en samenwerkingen opzoeken. Hopelijk in het najaar, maar zeker binnen een jaar, wil ik mijn eerste album uitbrengen. Juist die verschillende aspecten van mijn carrière gaan prima samen. Net zoals wonen in Frankrijk en werken in Nederland, dus daar blijf ik ook lekker mee doorgaan. Want volgens mij heb ik het perfect voor elkaar.” ●